

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθέν υπό του έν Παρισίους Συλλόγου προς ενίσχυσιν των ελληνικών σπουδών,
ἀξιωθέν ἀργυρού μεταλλίου έν τῇ Ἐκθέσει τῆς
Δ' Ὀλυμπιάδος καὶ χαλκοῦ έν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίας καὶ προπληρωτέας: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρ. 8
διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. χρ. 10. — Τιμὴ φύλλου: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δρ. 0,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. χρ. 0,20.

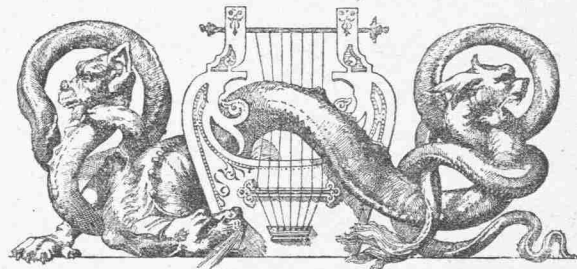

Διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν έν τῇ τελευταίᾳ σελίδι κτλ. γίνονται ἰδιαίτεροι
συμφωνίαι. — Γραφεῖον: ὁδὸς Νομιματοκοπέου ἀριθ. 7 παρὰ τὴν
Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

1895.

Ἐν Ἀθήναις, 5 Φεβρουαρίου.

Ἀριθ. 6.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ¹

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Α'.

Ἦτανε νυχτιὰ πειὸ μαύρη ἀπὸ τὸν Ἄδην
Βαρχειμωνιά ἐπάγωνε τῇ χώρα,
Χιόνι ἐπέφτε μέσ' ἔτὸ βαθύ σκοτάδι
Καὶ μεσάνυχτα ἐσήμανεν ἡ ὥρα . . .
Ἐβασίλευε ἄν χάρος ὕπνος, κρύο,
Σιωπὴ βαθειὰ ἄν μέσα σὲ φορεῖο.
Δὲν ἀκούγετο φωνή, πνοὴ καμμία,
Ὅλα ἦτανε νεκρά, βουβά καὶ κρύα.
Ἐτὶ ἓναν καιρὸ—πρὶν τοῦ καιροῦ ἀκόμα, —
Θάταν σκοτεινοὶ κ' οἱ κόσμοι πρὶν φανοῦνε·
Πρὶν ἐπάνω τοὺς Θεοῦ φυσήσῃ στόμα
Κ' ἐβγούνε ἔτὸ φῶς, ποῦ νὰ μὴν εἶχαν βγοῦνε!

Β'.

Ἐστὴν γωνιὰ κοντά, εἰς ἓνα μικρὸ δῶμα,
Ποιτῆς χλωμός, νεὶὸς ἀμοιρος κοιμάται
Ἐκλάψε πολὺ πρὶν κοιμηθῆ ἀκόμα,
Πλὴν ἔτὸν ὕπνο του ξεχνᾷ καὶ δὲν θυμάται,
Νᾶδιν ὁ Θεὸς ποτὲ νὰ μὴ ξυπνήσῃ,
Καὶ τὸν ὕπνον του ὁ ἄλλος νὰ κρατήσῃ,
Ὁ ἀξύπνιτος, ποῦ σταματᾷ τὸ χρονο,
Ὅλα, τὸ Θεό, ἀκόμιν καὶ τὸν πόνο . . .

¹ Τὰ σήμερον δημοσιευόμενα ποιήματα τοῦ Ἀχιλλέως Παρά-
γγου ἐστοιχειοθετήθησαν ἐξ αὐτογράφων τοῦ ποιητοῦ, ὡς ἀνέκδοτα,
ὑπὸ τοῦ ἰδίου δοθέντα πρὸ καιροῦ εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἰ-
στίαν» πρὸς δημοσίευσιν. Ἄν ἐν τῷ μεταξὺ ἐδημοσιεύθη κανὲν τού-
των εἰς ἄλλο φύλλον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ἀγνοοῦμεν. Σ. τ. Δ.

A. Παράγγου

Ἐγεννήθη έν Ναυπλίῳ τῷ 1833.

Ἀπέθανεν έν Ἀθήναις τῷ 1895.

Τίποτε, Θεέ, απ' όλα τα καλά Σου,
 Πειό καλλίτερο τοῦ ὕπνου δὲν ἔφάνη
 "Οχι κι' απ' αὐτὸν ἀκόμα, ἡ καρδιά Σου
 Σπλαγχνικώτερο τὸ Χάρο ἔχει κάνει!
 "Αχ, ὁ νεῖος αὐτός, ποῦ κείτεται θλιμμένος
 Θεὰ ἦτανε γιὰ τὴ χαρὰ πλασμένος,
 "Αν ἔσμιγε μὰ δύσχετην ἡμέρα,
 Κόρη Μάγισσας καὶ Μάγου θυγατέρα.
 Εἶχε γεννηθῆ ὅσ' ἄν ῥόδο τὸν Ἀπρίλι
 Γλυκοχάραγμα, ἐπάνω σὲ τριψύλλι
 "Επεφέτε δροσιά, ἐτρέχανε ῥύακια
 Κι' ἀνατέλλανε μαζῆ ὅσ' ἀδελφάκια
 "Απ' τὴ μιὰ μεριά ἐκεῖνος . . . κι' απ' τὴν ἄλλη
 Φῶς ἀνέφελο, τὸ φῶς τοῦ χρυσομάλλη.
 Καὶ πρωτόπνευσε ἀγέρι ἀπὸ λουλούδια
 Καὶ πρωτάκουσε τῶν ἀνδονιῶν τραγούδια.
 "Σὰν μανούλα του τὸν προίκησεν ἡ μοῖρα
 "Ζοῦσε μὲ ἀνθούς καὶ τὴν ἀγνί του λύρα,
 Μὲ τὸν οὐρανὸ ποῦ εἶχε ὅσ' τὴν καρδιά του,
 Μὲ τὸ δάσος του καὶ μὲ τὰ ὄνειρά του,
 Κι' ἀγαποῦσε . . . — πλὴν αὐτὸ τὸ λένε μόνο,
 "Ὅσοι ἔρωτος ποτὲ δὲν εἶχαν πόνο
 "Οχι, ἐλάτρευε πλὴν μίτε, προσκυνούσε
 Δὲν ἀγάπαε ἐκεῖνος ἀγαποῦσε!
 "Αγαποῦσε, ναί πλὴν ὄχι καθὼς ἄλλοι,
 Κόρη ἀπὸ τὴ γῆ, νεράιδας κρύα κάλλι
 "Οχι, ἐμάζωξε ἀπὸ τὴν πλάσιν ὄλα
 "Ὅ,τι ὠμορφοῖ καὶ ὅ,τι ἐμοσχοδόλα
 Χαμογέλασμα ἀπ' τῆς αὐγῆς τὰ χεῖλη,
 Οὐρανοῦ δροσιά, τριαντάφυλλο τ' Ἀπρίλι,
 Κύματος ἀφρό, ἀκτῖν' ἀπὸ τὴν πούλια
 Καὶ τὰ ἔσμιξε μὲ χιονισμένα φύλλα
 Μὲ βωμοῦ φωτιά, μ' ἀγέρι μυρωμένο
 Καὶ μὲ μενεξὲ ἀκτινοφίλημένο,
 Κ' ἐπλάσε μ' αὐτά, μὲ τὸ δικό του χέρι,
 Τὴν ἀγάπην του, τῆς νεότητος του τὸ τέρι!

Γ'.

Κ' ἔζη ὅσ' ἄν δροσιά μὲς σ' ἄνθη μυρωμένα,
 Μὲ τὴν ἄπλαστη, καρδιόπλαστη παρθένα
 "Σ ἓνα ὄνειρο . . . αὐτὴν εἶχε ζωὴν του
 Καὶ τὴν φύλαγε βαθεῖα μὲς ὅσ' τὴν ψυχὴν του.
 "Ἦτονε γλυκειὰ παράξενη λατρεία
 Κόρη ἀνύπαρκτη ἐλάτρευε μὲ πόνο
 Ζωντανὴ καρδιά μ' ἀγάπην οὐρανια
 Αὐτὴν ἔδλεπε νύχτα καὶ μέρα μόνο
 Τί παράξενο! ἦτον σκιά ἔμπροστά του
 Κάθε ζωντανὴ κι' ἐζοῦσε ἡ σκιά του . . .
 Πλὴν κι' ἡ ἄφαντη ποῦ ἔπλάσε παρθένα
 Κι' ὄνειρευόνταν μὲ ῥάτια ἀνοιγμένα,
 Τὸν ἐλάτρευε κι' αὐτὴ, τὸν ἀγαποῦσε,
 "Στὴν ἀγάπην του ποτὲ δὲν ἀπιστοῦσε . . .
 Τὴν ἐκύτταζε σ' ἀκτῖν' ἀργυρωμένη
 Καὶ τὴν ἀκούγε τ' ἀνδόνι ὅσ' ἄν λαλοῦσε
 Τὴν ἀγκάλιαζε σὲ μύρτο ἀνθισμένη
 Καὶ ὅσ' ἔδινε φτωχοῦ τὴν ἐφιλοῦσε . . .
 Δὲν χωρίζονταν καὶ ὅσ' ἀπεκοιμᾶτο
 Τοῦ τὴν ἔφεραν τὰ ὄνειρά του πάλι,
 Τὴν ἀντάμωνε εἰς τὸ λιβάδι κάτω,
 "Στὸ ψηλὸ βουνό, ὅσ' ἔρημο ἀκρογιάλι
 Καὶ καμμιὰ φορὰ ὅσ' ἔσθινε ἡ μέρα,
 "Ανταμώνανε ὅσ' κοιμητῆρι ἔπερα!
 "Ὅμως μίαν αὐγὴν, αὐγὴν καταραμένην,
 "Ἡ ἀγία του ἔφάνη ἐρωμένη
 Πλὴν δὲν ἦτανε ὄνειρου πλέον πλάνη
 Κόρη ζωντανὴ ὅσ' ἄν ῥάτια του ἔφάνη
 Τὸνειρό του, ναί ἀλλὰ μὲ σάρκα κι' αἷμα
 Μπρὸς σὲ λυγαριὰ ἐκάθονταν, ὅσ' ῥέμμα
 Εἶχε ὅσ' ἄν μαλλιά τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
 Καὶ ὅσ' ἄν μέτωπο γλυκειὰν αὐγὴν τ' ἀπρίλι,
 Φῶς εἰς τὴν ματιὰ πλὴν φῶς ἀπὸ τὸν "Αδν,

Καὶ τριαντάφυλλο μισοκλειστὸ ὅσ' ἄν χεῖλη.
 Λάμπρις σκέπαζε τὰ κάλλι τ' ἀνθρώρα τῆς,
 Πλὴν ἐφαίνονταν κι' αὐτὴ κι' ἡ ὁμορφιά τῆς . . .
 "Ὅμως ὁμορφιά ποῦ πόνο ἔπροξενούσε
 "Σ' ἀποτύφλωνε κι' ἐδίπλαζε τὸ φῶς σου
 Σοῦπερνε τὸ νοῦ κι' ὀπίσω ὅσ' ἄν γυροῦσε,
 Σοῦδινε ζωὴν καὶ ἦτον θάνατός σου.

Δ'.

Μάζωνε ἀνθούς μὲς ὅσ' ῥέμμα μόνη
 Κ' ἐτραγούδαε τῆς ἀνοιξὶς τὰ κάλλι,
 "Ἄλλοτε αὐτὴ καὶ ἄλλοτε τ' ἀνδόνι
 "Ἦταν δύο φωναὶς καὶ μιὰ ἦτο πάλι . . .
 "Αχ τὸν ἔδεσε ἀλύπητα ἡ μοῖρα!
 "Λίγο ἔπερασε κι' ἡ ἀργυρὴ του λύρα
 "Ἔσυντρόφευε τῆς κόρης τὸ τραγούδι . . .
 Μὲ φαρμακερὸ ἐδένετο λουλούδι
 Παραδείσου ἀνθός . . . κι' ἀλλάζαν δακτυλίδι,
 "Ἄστρο μὲ φωτιά, ἀνδόνι μὲ τὸ φεῖδι.
 "Αγαπήθηκαν ὁ νεῖος τὴν ἐπροσκύνα,
 "Σὰν βωμὸ Θεοῦ, ὅσ' ἄν Παναγιάς ἀκτῖνα,
 Μ' ἔκστασι τρελλὴ πλὴν καὶ κρυφὴ κι' ὀδύνη
 "Σὰν . . . ἀλλ' ὅμως ὅσ' ἄν δὲν ἔβρισκονταν γιὰ κείνη!
 Γιὰ τῆς Μάγισσας τὴν κόρη μόνον ἐζοῦσε
 Κ' ἐδροσίζετο σ' ἀγνωρίστα πελάι
 Πλὴν κι' ἡ Λυγερὴ κι' αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε,
 "Ὅπως τὴ ζωὴν ὁ Χάρος ἀγαπάει . . .
 "Ὅπως ἡ φωτιά τὰ δάση ὅσ' ἄν ἀνάβει
 Καὶ ἡ θάλασσα ποῦ πνίγει τὸ καρδί!
 Χάρος ἦτανε γι' αὐτόν, φωτιά καὶ κύμα
 Πλὴν δροσιάς φωτιά, ζωὴν, πλὴν μὲς ὅσ' ἄν μνήμα.
 Μὲ ἀθάνατο φαρμάκι τὸν κερνοῦσε
 Τὸν ἐπέβαινε καὶ τὸν ἐλαχταροῦσε
 "Ἦταν δάγκαμα φειδιοῦ τὸ φίλημά τῆς,
 "Ἦταν ἄβυσσος φωτιάς τ' ἀγκάλιασμά τῆς.

Ε'.

Κ' εἶχαν μιὰ ψυχὴν σὲ δυὸ κορμιά, μιὰ γνώμη
 Τέρι ὅσ' ἄν κι' αὐτὸ ὅσ' ἄν κόσμον δὲν ἔφάνη
 Χρόνος ἔπερασε πλὴν ἔπερασε ἀκόμη
 Καὶ τοῦ ποιητοῦ τὸ μάγεμμα κι' ἡ πλάνη . . .
 Εἶδεν ἐξαφνα τὴν ἁγία Τράπεζά του
 Μπρὸς τοῦ θρύμματα γυναικὰ τὴ θεὰ του
 Τοῦ ὄνειρου του δὲν ἦτο πλέον κόρη
 Ποῦ ὅσ' ἄν οὐρανὸ καὶ ὅσ' ἄν ἄστρα ἔθεώρει
 "Αχ, δὲν ἦτανε ἡ κόρη ἀγιασμένη,
 "Ἡ πανάχραντη, ἀφρόχυτη παρθένα
 "Ἦρε γιὰ δροσιά Λαῖδα κολασμένη
 Καὶ γιὰ χερουδεῖμ τῆς μάγισσας τὴ γέννα!
 "Σὰν ἐξύπνησε ἀπὸ τὸ βυθισμὸ του,
 "Ἔθυμῆθηκε τὸ πρῶτο τ' ὄνειρό του
 Κ' ἔκλαψε πολὺ, ἡ δροσερὴ μορφὴ του
 "Ἐκτιρίνισε νυχτώθην ἡ αὐγὴν του
 Τοῦπερ ὁ ἀνθός κι' ἀπόμεινε τ' ἀγκάθι
 Κι' ἀπὸ τὴ λύρα του ἡ ἐμπνευσίς ἐχάθη!

ΣΤ'.

"Αχ, εἶνε σκληρὸ μὲ τὴν καρδιά ἐκεῖνον,
 Κόρη ν' ἀγαπᾷς, κόρη κιτριᾶς καὶ κρίνου
 Καὶ ἀντὶ ἀνθοῦ ναυρῆς ἀγκάθι ἐμπρὸς σου!
 Εἶνε κόλασις ἀγνωρίστη ἀκόμα,
 Ν' ἀγαπᾷς Θεὸ καὶ νῦνε ὁ Θεός σου
 Σάρκα καὶ σείσμος σὲ φλογισμένο στρώμα . . .
 "Ὅσοι ἔξέρουνε τὸν ξένο τοῦτο πόνο,
 Τὴ ζωὴν τοῦ νεοῦ, αὐτοὶ γνωρίζουν μόνον
 Εἶχε ὅσ' ἄν καρδιά βαθεῖα γιὰ κείνη θλίψη
 "Οχι ἔρωτα, ὄχι ἀγάπην τὴν ψῆ
 Τὴν ψῆ κι' ἔλεος, μετάνοια, ὀδύνη
 Καὶ ἀποστροφὴν κι' ἀγγέλου καλωσύνη . . .
 Καὶ τὴν ἔφευγε κι' ἀποπλανᾶτο μόνος,
 Μὲς σὲ ῥεμματιαῖς ἡμέρα, νύχτα, δεῖλη
 Πλὴν τὸν γύριζε ἐλέους πῖσω πόνος,

Με μαρτυρικό χαμόγελο 'στὰ χεῖλιν.
 Ἡ εὐγενική τῆς ἔκρουε ψυχὴ του,
 Τὸ μάρτυριον, τὴ θλίψι τὴν κρυφὴ του.
 Σεῖς ποῦ ἔχετε καρδιὰ μέσ' ὅσῃν καρδιὰ σας,
 Μὴν τὴν ὀίχνετε 'στὸ πρῶτον ἀπάντημά σας,
 Εἰς τὴν πρώτην νεῖά 'ποῦ ἔξαψα ἰδῆτε.
 Μὴ τὴ δίψα τῆς τὴν σβύνει' ὅπου βοῆτε.
 Τ' ἄχραντά τῆς μὴ ὅπου κι' ἂν εἴν' σκορπᾶτε.
 Τάνθος τῆς ζωῆς μὴ εὐκολα πετᾶτε!
 Δίδει' ἡ καρδιὰ μὲ τόση εὐκολία,
 Ἄλλὰ πέρνεται ὀπίσω στάχτη κρῦα...
 Ἡ αὐγὴ ἀργεῖ· ἀκόμην δὲν χαράζει
 Καὶ ἀπὸ μακρὰ βραχνὸ τ' ὀρνίθι κράζει.
 Ἐξω ὁ Βορειῆς 'στὰ σκοτεινὰ βογκάει
 Καὶ 'στῆς Μάγισσας κοιμάται ὁ νεῖος τὸ πλάϊ,
 — Φεῖδι μὲ πουλὶ — πλὴν δὲν κοιμᾶτ' ἐκείνη.
 Ἡ ἀναλαμπὴ ποῦ ἡ γωνία ἀφίνει,
 Εἰναὶς ὁμορφιαὶς φωτίζει κι' ἄλλα κάλλη.
 Ἄκουμποῦσ' ὁ νεῖος σ' ἀθρόα προσκεφάλι,
 Ἄχ, σὲ στῆθια δυὸ, δυὸ μῆλα μυρισμένα,
 Τὰ δύο κύματα χιονάτα καὶ σμιγμένα.
 Τὸν νανοῦριζε παλμός· καὶ τὸ κορμὶ του
 Ὅλο ἐσκέπαζαν μαῦρα μαλλιά ἀπλωμένα,
 Ἦταν ὄαν νεκροῦ ἢ ὄψις ἡ χλωμὴ του
 Καὶ τὰ ἴματια του ἀστέριον σκεπασμένα...
 Μέσ' ὅσῃν ἀγκαλιὰ ἡ κόρη τὸν κρατοῦσε
 Καὶ τὸν κύτταζε μὲ ἴματι ἀναμμένο.
 Πότε 'στὲναζε καὶ πότε ἐφιλοῦσε
 Ἐστὰ δύο χεῖλιν του τριαντάφυλλο κλεισμένο!
 «Ἐύπνα, τοῦλεγε, τοῦ Παρνασσοῦ λουλουδοῦ,
 — Κ' ἦτανε ἡ φωνή, χάιδι, φιλί, τραγοῦδι —
 «Ἐύπνα, φίλησε 'στὰ χεῖλιν μου κεράσι
 «Καὶ 'στὰ ἴματια μου ὀλάκερον τὴν πλάσι.
 «Τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἥλιου 'στὴ ἴματιά μου
 «Καὶ τὴ δύσι του 'στὰ δύο μάγουλά μου.
 «Ἐύπν' ἀγκάλιασε, ἡ νεῖότης πρὶν νὰ δούσῃ,
 «Κρίνον ζωντανό, μὲ σάρκα κυπαρίσσι
 «Κι' ἀπ' τὰ σύννεφα κι' ἀπὸ ἕψηλά ὀιγμένα,
 «Μῆλα τ' οὐρανοῦ ὅσῃν κόλπο μου κρυμμένα.
 «Ἐύπνα νὰ χαρῆς τὴ νεῖά ποῦ σὲ λατρεῖν.
 «Ἄχ, ὁ ὕπνος σου τὰ κάλλη μου σοῦ κλέβει!»
 Σὲ λησιμονησιὰ κ' εἰς ὕπνον βυθισμένος,
 Δὲν ἐξύπνησεν ὁ νεῖος ὁ πικραμένος.
 Ἀνθρωπο ποτέ, ποτέ μὴν ἐξυπνάτε!
 Εἶνε θλιβεροῦ, μεγάλη ἀμαρτία,
 Νὰ τὸν ἐξυπνάς ἐκείνον ποῦ κοιμάται
 Ἡ ἀνάστασις δὲν εἶνε εὐτυχία!
 Ὁ Θεὸς ζωῆς μᾶς ἔχει δώσει κῦμα,
 Πλὴν διόρθωσε τὸ λάθος του τὸ μνῆμα...
 Τρόμαξεν ἡ νεῖά ὅσῃν τόση σιωπὴ του.
 Δὲν ἀκούστικε καμμιά ἀπάντησι του.
 Σκύβει, τὸν φιλεῖ, τὸν δίνει φοβισμένη,
 Ὅμως ἄφωνος ὁ ποιητὴς τῆς μένει.
 Μπρὸς 'στὰ ἴματια τῆς ἐμπῆκε μαῦρον σκέπη
 Καὶ ὄαν τοῦ πουλιοῦ 'κτυποῦσε ἡ καρδιὰ τῆς,
 Λύχνο ἀναψε καὶ ὄαν τρολλῆ τὸν βλέπει.

Ἄχ! ἦτο ἀκίνυτος ἔμπροστά τῆς!

Ἐνα φίλημα δροσιὰ ἢ φλόγα ἀφίνει
 Πότε τὴ ζωὴ καὶ πότε χάρο δίνει.

ΤΟ ΚΕΡΑΚΙ

- Κάτ' ἀπὸ δέντρο δροσερό, μὲ μέτωπο σκυμένο,
 Ὁ Γέροντας ὁ δάσκαλος ἐκάθετο καὶ πάλι
 Κ' ἦλθαν κοντά του τὰ παιδιὰ μὲ βῆμα φτερωμένο,
 Ἄπ' τὸ παιχνίδι κόκκινα καὶ μὲ σπουδὴ μεγάλη.
 Ἐν' ἀπὸ ὅλα ἔτρεξε πειὸ γρήγορα κοντά του,
 Κ' ἐπέδησε ὀλόχαρο στὰ δύο γόνατά του.
- Πές μου, τοῦ εἶπε, δάσκαλε, ὅλο ζωὴ καὶ χάρι,
 Ὁ ἥλιος εἶνε πειὸ καλὸς ἢ τὸ χλωμὸ φεγγάρι;
 Γιατί ὁ κύριος ἐδῶ, ποῦ ὅλα τὰ γνωρίζει,
 Ὁ Φαίδων, λέγει πῶς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δὲν ἀξίζει...
 Κι' ὁ Φαίδων ἀπεκρίθηκε κομμάτι πειραγμένο.
 — Ὅμως στὸν Ἴσκιο ἔτρεξε πειὸ γρήγορα ἀπὸ ἴμενα—
 Για ν' ἀποφύγῃς τὴ φωτιά, τοῦ ἡλίου σου τὴ χάρι...
 Δὲν κατακαίει τὸ κορμὶ σὺν ἡλίος τὸ φεγγάρι!
- Καὶ νά! σ' ἀγῶνα μονομιᾶς ἐμπῆκανε μεγάλο.
 Ἦτανε τόσο νόστιμο τὸ πείδιμα κ' ἡ ὀρνίθι τους.
 Ἐνα τὸν ἥλιο ἐπαίνεσε καὶ τὸ φεγγάρι τ' ἄλλο.
 Ἐεκούφανε τὸ δάσκαλο ἡ παιδικὴ φωνὴ τους.
- Τοῦ ἡλίου, ἔνα ἔλεγε, ἡ λάμψη δίνει μόνο
 Τὰ λουλουδάκια, τοὺς καρπούς, τὰ δέντρα, τὸ σιτάρι.
 Ἀνίσως ἔλειπεν αὐτὸς θὰ ἔτρωγες πεπόνι;
 Σταφύλια ἔμπροσθε ποτὲ νὰ κάμη τὸ φεγγάρι;
 Πλὴν ἄλλο, ἔλεγε, παιδί πῶς πυρετοὺς γεννάει
 Καὶ παγωμένη ἔχιδνα ἢ φλόγα του ξυπνάει...
 — Δὲν τὸν ἀφίνεις, ἔκραζε, τὸν φοβισσάρον, ἄλλο,
 Ποῦ ὅταν φτάνῃ τῆς νυχτιάς τὸ σκότος τὸ μεγάλο
 Εὐθύς τὸ στρίβει τρέμοντας... πλὴν τ' ἄφοβο φεγγάρι,
 Ἡμέρα χύνει στὴ νυχτιὰ καὶ ὅτὸ σκοτάδι χάρι!
 — Πλὴν μ' ἡλίου φῶς...κι' ἄργα καὶ ποῦ νὰ φέξῃ βγαίνει μόνο,
 Μὲ λάμψη κατακίτρινη ἀπ' τὸν πολὺ τὸ φθόνο,
 Παιδί τοῦ ἡλίου, ἔκραξε, ποῦ ὅτὸ ξανθὰ μαλλιά του,
 Ἄκτινες ἡλίου ἐβλεπεσ καὶ λάμψη στὴ ἴματιά του.
- Σωπάστε, εἶπ' ὁ δάσκαλος· ἡλιψότε ἔνα, ἔνα.
 Πειὸ λάμπει περισσότερο; αὐτὸ εἰπέτε μόνο.
 Τοῦ Γεώργου ἐδουρκώσανε τὰ ἴματια τὰ θλιμμένα
 Κι' ἀπάντησε μὲ πόνο.
- Οὔτε ὁ Ἥλιος, δάσκαλε, οὔτε τὸ φεγγαράκι
 Για ἴμενα φέγγει πειὸ καλὰ τὸ κίτρινο κεράκι
 Π' ἀνάφτω εἰς τοῦ θείου μου τ' ἀγαπημένο χῶμα...
 Αὐτὸ εἶναι ὁ ἥλιος του καὶ τὸ φεγγάρι ἀκόμα!
- (Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1886).

Αγγελὸς Παράσχος

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

[Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς «Περὶ συγχρόνου ἑλληνικῆς ποιήσεως» μελέτης].

Πρὸς ἀκριβεστέραν ἐκτίμησιν τῆς ποιητικῆς ἀξίας τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου, καλὸν φαίνεται ἡμῖν νὰ προτάξωμεν συντομωτάτην τινὰ περίληψιν τῆς περὶ τέχνης θεωρίας τοῦ Schelling, ἣτις φαίνεται ἐπίτηδες ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ γραφείσα, εἰδοποιούντες ὑμᾶς, ἵνα μὴ τρομάξετε, ὅτι τὰ κατωτέρω ἀποφθέγματα ἀπο-

ρέουσιν ἐκ τοῦ στόματος πανθειστοῦ ἔχουσι δὲ ὡς ἐξῆς: «Οἱ πλείστοι τῶν κριτικῶν, ἕνεκα τοῦ δυσεπιλύτου τῶν προβλημάτων τῆς φύσεως, ἀντλοῦσι κατὰ προτίμησιν τὰς θεωρίας αὐτῶν περὶ καλοῦ ἐκ ψυχολογικῶν μᾶλλον ἢ φυσικῶν φαινομένων. Κατὰ τὴν γνώμην μου ὁμῶς ὁ ἀναζητῶν τὴν οὐσίαν τοῦ καλοῦ πρέπει νὰ εἶνε πρὸ πάντων φυσιοδίφης. Εἰς τὸν τοιοῦτον ἡ φύσις παρυσιαίζεται ὡς θεῖα τις καὶ ἀνάως δημιουργὸς δύνχαις, ἐξάγουσα τὰ πάντα ἐκ τῶν ἰδίων σπλάγγων· γέννωμένη, ἀναπτυσσομένη καὶ ἐξελισσομένη ἐν ἀρχῇ μὲν

ἀσυνειδήτως, ἔπειτα δὲ λαμβάνουσα συνειδησιν ἑαυτῆς ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον εἶχε μόνον ὑπαρξιν, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἀποκτᾷ καὶ γνῶσιν τῆς ὑπαρξέως αὐτῆς· ἀλλὰ κατ' ἀμφοτέρας τὰς φάσεις ταύτας διαμένει ἡ αὐτή. Τὸ σύμπαν εἶνε μονὰς αἰωνία, ἀθάνατος καὶ ἀναλλοίωτος· φυτὸν τοῦ ὁποίου πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἶνε φύλλον, ἄνθος ἢ καρπός, διαφέρον κατὰ μόνον τῆς ἀναπτύξεως τὸν βαθμόν. Ἡ δὲ ἰδέα αὐτῆ τῆς ταυτότητος τοῦ κόσμου, τοῦ ἀνθρώπου πνεύματος καὶ τοῦ Θεοῦ, εἶνε ἡ